

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **M. K.**

uniewinnionej od zarzutu popełnienia czynu z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 539e § 1 k.p.k.),

w dniu 4 lipca 2024 r.,

skargi obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 16 stycznia 2024 r., sygn. akt V Ka 1401/23,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim

z dnia 19 listopada 2021 r., sygn. akt II K 429/21,

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł:

I oddalić skargę;

II obciążyć M. K. kosztami postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Gdańsku, wyrokiem z 16 stycznia 2024 r., uchylił zaskarżony apelacjami oskarżyciela publicznego i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wyrok Sądu Rejonowego w Starogardzie Gdańskim z 19 listopada

2021 r. mocą, którego M. K. została uniewinniona od zarzutu popełnienia w ramach czynu ciągłego występku z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Od orzeczenia Sądu odwoławczego skargę wniósł obrońca w trybie art. 539a k.p.k. i art. 539b § 1 k.p.k. Podniósł w niej uchybienie przepisom art. 437 § 2 k.p.k. i art. 454 § 1 k.p.k. i zażądał uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Starogardzie Gdańskim w odpowiedzi na skargę wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania ewentualnie oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga okazała się niezasadna.

Jak wynika z treści art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Sąd Najwyższy, przeprowadzając kontrolę skargową, ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. albo konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Analiza sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do stwierdzenia, że Sąd Okręgowy w Gdańsku wywiązał się z powinności ciążących na nim w świetle art. 437 § 2 k.p.k. Mianowicie, po rozpoznaniu apelacji wniesionych na niekorzyść oskarżonej uniewinnionej w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, Sąd ten uznał zarzuty zwykłego środka odwoławczego za zasadne i, powołując się na art. 454 § 1 k.p.k., wydał wyrok kasatoryjny. Zdaniem instancji odwoławczej, dysponującej kompletnym materiałem dowodowym, rysowała się realna perspektywa wydania wyroku skazującego, który jednak nie mógł zapaść przed tym Sądem ze względu na blokującą go regułę *ne peius*. Bezsporne jest, że Sąd Najwyższy w postępowaniu skargowym nie był uprawniony do badania i merytorycznej oceny słuszności stanowiska Sądu odwoławczego w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonego. Dlatego jedynie na marginesie, wychodząc niejako naprzeciw

dalszemu biegowi sprawy, warto było odnieść się do kolejnego, istotnego jej aspektu. Otóż Sąd Apelacyjny, uchylając wyrok Sądu pierwszej instancji i przekazując mu sprawę do ponownego rozpoznania, dał wyraz przeświadczeniu, że prawdopodobieństwo skazania oskarżonej jest wysokie, co wszak nie było równoznaczne z nakazaniem zastosowania się przez Sąd Okręgowy do tego poglądu. Należało z całą mocą podkreślić, że sytuacja procesowa oskarżonej w dalszym ciągu nie jest przesądzona, albowiem organ *ad quem* nie ma prawa ograniczać zasady swobodnej oceny dowodów przez organ *meriti*, w szczególności poprzez wskazówki co do oceny poszczególnych środków dowodowych, jak i całokształtu materiału dowodowego. W dalszym ciągu procedować będzie w granicach wyznaczonych przez art. 7 k.p.k., a więc zasadę swobodnego uznania sędziowskiego. W tej sytuacji, po ponownym przeprowadzeniu przewodu sądowego, Sąd *a quo* będzie miał następujące możliwości: uznania oskarżonej winną zarzucanego jej czynu i wydania wyroku skazującego bądź warunkowego umorzenia postępowania albo wydania ponownie rozstrzygnięcia uniewinniającego.

Z powyższych względów oddalono skargę obrońcy oskarżonego.

[PGW]

[ał]